

νον. Ὁ εἰρημένος φυσιοδίφης—τοῦ ὁποίου ἡ ὑπό-
μονή δὲν ὑπολείπεται, φαίνεται, τῆς τοῦ Κοβιδίου,
παρετήρησε κοδιόν τινα ὅστις ἐντὸς τριῶν ὥρῶν
ἔξῃλθεν ἐβδομήκοντα ὀκτῶ φορὰς καὶ προσεκάλεσεν
ἐκατὸν ἐξήκοντα ὀκτῶ φορὰς τὴν θήλειαν νὰ συμ-
μερισθῇ τὴν φωλεάν του. Καὶ μόνον τὴν ἑκατοστὴν
ἔξηκοστὴν ἐνάτην φορὰν ἐπέτυχεν!

Ἡ σκληρὰ θήλεια συγκινήθη ἔτι τέλους ἀπε-
φάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν φωλεάν. Ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ
εἰσῆλθεν, ἔξῃλθε τρεῖς φορὰς τίς οἶδε τί προφασι-
ζομένη. Τὴν τετάρτην φορὰν ἐπὶ τέλους ἔπαυσαν οἱ
δισταγμοὶ τῆς καὶ ἐγκατεστάθη, νύμφη πλέον! Ση-
μειωτέον ὅμως ὅτι ὁ γαμβρός, φοβούμενος τὸ παλίμ-
βουλον αὐτῆς, ἔλαβε μέτρα, τεθεὶς πρὸ τῆς θύρας
διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἡ θήλεια συνειθίσῃ εἰς τὴν
κοινήν κατοικίαν, ὠτοκοεῖ. Πρὸς τοῦτο βαδίζει εἰς
τὸ ἔδαφος καὶ περιπατοῦσά, ποθέτει τὰ ὠά τῆς τὰ ὀ-
ποῖα προσκολλῶνται ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας
τοῦ ὀστράκου διὰ τοῦ κολλώδους νηματίου, τὸ ὁποῖον
φέρουσι ἐπὶ τῆς μιᾶς κορυφῆς αὐτῶν. Ἐκ διαλειμ-
μάτων δὲ εἰσέρχεται εἰς τὴν φωλεάν ὁ ἄρρην καὶ
γονιμοποιεῖ τὰ ὠά. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ δύο
ὥρας, μέχρις οὗ ἡ θήλεια ἀποθέσῃ ὅλα τὰ ὠριμα
ὠά τῆς.

Πῶς τώρα ὁ φυσιοδίφης κατώρθωτε νὰ μάθῃ αὐτὰ
τὰ οἰκογενειακά μυστικά;

Καθ' ἃ διηγείται, τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀφαιρέσῃ
ὅλα τὰ κογχύλια τοῦ ἰχθυοτροφείου καὶ νὰ τὰ ἀντι-
καταστήσῃ δι' ὑέλων ὠρολογίων, καὶ ὁ κοβιδίος μετε-
σχημάτισεν εἰς κατοικίαν μίαν τῶν ὑέλων. Εἶτα
ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ κ. Γκιτελ ἐλαφρότατα
ἀφήρει τὴν καλύπτουσαν τὴν φωλεάν ἄμμον καὶ ἡ
ἀδιακρισία του ἐπέτυχεν.

Περαιτωθείσης τῆς ὠτοκίας ἡ θήλεια ἐγκαταλεί-
πει τὴν συζυγίαν στέγην καὶ δὲν ἐπανέρχεται
πλέον, ἀδιαφοροῦσα διὰ τε τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέ-
κνα. Παρὰ τὸ συνήθως συμβαίνειν εἰς τὰ ἄλλα ζῶα,
ὁ ἄρρην φροντίζει διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ ἐκκόλα-
ψιν τῶν ὠῶν. Μένει πλησίον αὐτῶν καὶ ρουρεῖ,
ἐμποδίζει τὰ ἀρπακτικά μαλάκια νὰ ἔλθωσι καὶ
φάγωσι τὰ ὠά καὶ ἴσταται πρὸ τῆς θύρας ὡς
σκοπός. Φροντίζει δι' ὅλα, ἀκίμῃ καὶ περὶ τῆς
ὑγιεινῆς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κινεῖ τὰ πτερύγιά
του, διὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὸ ἐν τῇ ὀστράκῳ ὕδωρ.

Ἐάν τις ἀνατρέψῃ τὴν κατοικίαν, ὁ Κοβιδίος σιχά-
πτει τὴν ἄμμον ἐκ τοῦ ἐνδὸς μέρους καὶ ὠθεῖ τὸ
κογχύλιον ἐκ τοῦ ἀντιθέτου, ἕως οὗ τὸ ἐπαναφέρει
εἰς τὴν προτέραν θέσιν. Ἐάν ἐκδιωχθῇ ὁ ἄρ-
ρην ἐκ τῆς φωλεᾶς καὶ ἀντικατασταθῇ τὸ ὀστράκον
δι' ἄλλου τοποθετημένου εἰς μικρὰν ἀπόστασιν,
δὲν ἀπατᾶται, ἀλλὰ μεταβαίνει κατ' εὐθείαν εἰς τὴν
ἀληθῆ του κατοικίαν· μάχεται δὲ λυσσωδῶς, ἔάν
ἐν καιρῷ τοῦ πειράματος ἄλλος τις θελήσῃ νὰ κατα-
λάβῃ τὸ κογχύλιον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τὰ τέκνα του.
Καὶ μένει ἐκεῖ μετ' ἀπιστεῦτου σταθερότητος, ἕως
οὗ τὰ ὠά ἐκκολληθῶσι. Τότε δὲ ἀνοίγει τὴν θύραν
εἰς τὰ τέκνα του καὶ τοῖς εὐχεται μακρὸν καὶ εὖ-
τυχῆ τὸν βίον.

Αἱ λεπτομέρειαι αὗται διαχύνουν ἱκανὸν ῥῶς ἐπὶ
τῶν ἡθῶν τῶν μικρῶν ἰχθύων, ὧν ὁ βίος ἦτο με-

χρι τοῦδε ἡκιστα γνωστός. Ἡ πατρικὴ στοργή
φαίνεται ὅτι ἀντικαθιστᾷ παρ' αὐτοῖς τὴν μητρικὴν,
ἥτις εἶνε τόσο ἀνεπτυγμένη εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς
πλάσσεως εἶδη.

Ὁ Κοβιδίος εἶνε τύπος καλοῦ οἰκογενειάρχου, καὶ
διὰ τοῦτο εἰς τὰ παράλια τοῦ Φινεστερίου ἀκρωτη-
ρίου ἀποκαλοῦσι Κοβιδὸν τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα, ὅστις ἀ-
γαπᾷ τοὺς οἰκείους του καὶ φροντίζει περὶ αὐτῶν.

K.

Α Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΩΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ἰδιότροπος παρατηρητὴς γράφει: Φυσικῶς θὰ
υπέθετέ τις ὅτι πᾶς δικηγόρος θὰ ἦτο πρώτης τά-
ξεως μάρτυς. Ἐχει καθημερινὴν πείραν τῶν μαρ-
τύρων καὶ, ὡς εἰκόσ, εἰξεύρει εἰς ποίας ἐρωτήσεις
δύναται εἰς μάρτυς ν' ἀπαντήσῃ, καὶ διατὶ ὁ δικα-
στής λέγει τεσσερακοντάκις ἐν τῇ διεξαγωγῇ πά-
σης δίκης: «Περιορίσου νὰ εἴπῃς τί γνωρίζεις ἐξ
ἰδίας ἀντιλήψεως, καὶ μὴ ζητήσῃς νὰ εἴπῃς τί ἤκου-
σες ἀπὸ ἄλλους», καὶ πολλὰς ἄλλας παρατηρήσεις
κάνει, τὰ αἴτια τῶν ὁποίων δὲν κατανοοῦνται ὑπὸ
τοῦ ἡμίσεως τῶν ἐχόντων τῇ εὐτυχίαν νὰ κληθῶ-
σιν ὡς μάρτυρες. Καὶ πόσοι τάχα πτωχοί, ἀπλοῖ-
κοὶ ἄνθρωποι, δὲν τὰ ἔχρασαν ἀπὸ τὰς διασταυρου-
μένας ἐρωτήσεις εἰσαγγελέων καὶ συνηγόρων, καὶ
πόσοι δὲν περιπλέχθησαν ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς δικη-
γορικῆς εὐστροφίας, ὥστε νὰ κταδικασθῶσιν ἐπὶ
ψευδομαρτυρίᾳ; Καὶ ὅμως ὁ χειρότερος τῶν μαρ-
τύρων εἶνε ὁ δικηγόρος μάρτυς. Ὅταν κληθῇ ὡς
μάρτυς, δίδει πλαγίως καὶ σκολιάς ἀπαντήσεις·
προσπαθεῖ ν' ἀθετήσῃ τοὺς κανόνας τῶν πειστηρίων,
ὑπὲρ ὧν τόσο πεισμώνως ἀγωνίζεται ὅταν συνηγορῇ·
βλέπει τοῦ συνηγόρου τὸν δάκτυλον ἐπιτεταμένον
αὐτῇ· προκαλεῖ τὰς παραινέσεις τοῦ δικαστοῦ, καὶ
ἐννεᾶ εἰς τὰς δέκα φορὰς δὲν κάνει καλλιτέραν
ἐπίδειξιν ἀπὸ τὸν συνήθη μάρτυρα. Ὅπερ ἀποδει-
κνύει, ὅτι εἰς δικηγόρος, ὅταν ὀρκισθῇ νὰ εἴπῃ τὴν
ἀλήθειαν, αἰσθάνεται ἑκυτὸν εἰς δυσχερῆ θέσιν.

ἩΘΗ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ἰπετίθετο ὅτι ἡ ἡρόνη, μεθ' ἧς ἄγριαί τινες φυ-
λαὶ ἔφαγαν τοὺς ἐχθρούς των, προήρχετο ἐκ τοῦ
πάθους τῆς ἐκδικήσεως. Κατὰ τὰ τελευταῖα ὅμως
ἔτη ἀπεδείχθη σαφῶς, ὅτι τινὲς τῶν συγγρόνων ἀν-
θρωποφάγων ὀρέγονται πράγματι τὸ ἀνθρώπινον
κρέας ὡς τροφήν, ὅτι ἐντροφῶσιν εἰς αὐτὸ καθ' ὃν
τρόπον πολιτισμένους τις ἐντροφᾷ εἰς τὰς πέρδικας
ἢ εἰς τοὺς ὀπτούς φασιανούς. Ὁ κάτοικος τῶν Φι-
γιάνων νήσων μέγιστον ἔπαινον, ἐν δύνατι ν' ἀπονεύμῃ
εἰς πᾶν τὸ ἐδιώδιμον, νομίζει τὸ νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε
«τροφερὸν ὡς πεθικμένος ἄνθρωπος». Οἱ Φιγιανοὶ
ἔχουσιν ἀφρονίαν τροφίμων, ἀλλὰ θεωροῦσι τὸν
«μακρουλὸν χοῖρον», ὅπως ὀνομάζουσι τὴν ἀνθρω-
πίνην σάρκα, ὡς πολὺ ἡδέτερον τοῦ χοιρέτου, τοῦ
βοεῖου καὶ τοῦ προεῖου κρέατος.

Ἀρ' ἑτέρου, εἰ κάτοικοι τῆς Ζηλανδίας δὲν θε-
ωροῦσι τὸ ἀνθρώπινον κρέας ὡς ἄδρόν τι, ἀλλὰ
τρώγουσι τοὺς νεκροὺς ἡρώας καὶ τοὺς «τοφούς»,
εἴτε ἐχθροὺς εἴτε φίλους ἀδικριτῶς, μετὰ τὴν ἰδέαν

ὅτι μεταλαμβάνουσι τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς περινοίας ἐκείνων, ὧν τὰς σάρκας καταδροχίζουσιν.

Ὁ εὐγενὴς ἄγριος τῆς γῆς τοῦ Φουέγου οὐδέποτε τρώγει τινὰ ἐκ τῆς ἰδίας φυλῆς, ἐκτὸς ὅταν σπανίζωσιν ἄλλα κρέατα, καίτοι εἶνε πάντοτε πρόθυμος νὰ καταφάγῃ τὸν ξένον ναυαγόν. Κατὰ τοὺς βαρεῖς χειμῶνας, ἂν πιστεύσωμεν τὴν διήγησιν τοῦ Ἀγγλοῦ ναυάρχου Φιτσοῦ, οἱ Φουέγιοι, ὅταν δὲν εὐρίσκωσιν ἄλλο κρέας, λαμβάνουσι τὴν γεροντοτέραν γυναῖκα τῆς φυλῆς των, τῆς κόπτουν τὸν λαιμόν, καὶ ἀνάπτοντες πυρὰν τὴν ψήνουσι καὶ εἶτα τὴν μοιράζονται οἱ φίλοι τῆς. Οἱ βάρβαροι, ἐρωτηθέντες διατὶ δὲν τρώγουσι τοὺς σκύλους των ἀντὶ τῶν γραιῶν των, ἀπήντησαν ἀφελῶς, ὅτι οἱ σκύλοι των συλλαμβάνουσι τὰς ἐχίδνας, ἐνῶ αἱ σεβάσμιαι προμητορές των δὲν τὰς συλλαμβάνουσι.

Πιθανὸν οἱ πλεῖστοι καὶ τῶν χειρίστων ἀγρίων νὰ προτιμῶσι τοὺς ἰχθῦς καὶ τὰ ἀγρίμια ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα, ἀλλ' εἶνε οὐχ ἥττον ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ ἐν Αὐστραλίᾳ, Ἀφρικῇ καὶ ταῖς νήσοις τῆς Νοτίου θαλάσσης φυλαὶ μανιωδῶς θηρεύουσι τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα. Μία ἐν τούτοις παρηγορία ὑπάρχει διὰ τοὺς Εὐρωπαίους, ἡ διαβεβαίωσις, ἣν παρέχουσιν ἡμῖν οἱ περιηγηταί, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρωποφάγων τούτων προτιμῶσι τοὺς Αἰθίοπας μᾶλλον ἢ τοὺς Καυκασίους ὡς προσφιλές τῆς τραπέζης των λίχνευμα. Καὶ διὰ τοῦτο σπανίως ἀκούομεν περὶ ἱεραποστόλων καταφαγωθέντων ὑπὸ τῶν Καννιδάων ἐκείνων.

Η ΕΡΥΘΡΑ ΣΗΜΑΙΑ

Ἡ ἐρυθρὰ σημαία, τὸ σημερινὸν σύμβολον τῆς ἀναρχίας καὶ τοῦ κοινωνισμοῦ, ἦτο κατ' ἀρχὰς σύμβολον νομιμότητος καὶ τάξεως. Ἐν Γαλλίᾳ τῇ 21 Ὀκτωβρίου τοῦ 1789, ἐψηφίσθη ἵνα ἐν καιρῷ ὀχλαγωγίας, στασιασμοῦ καὶ ἀταξίας, ἡ σημαία αὕτη φέρεται πρὸ τῆς ἐθνοφυλακῆς προμηγύουσα εἰς τοὺς ταραξίας τὴν προσέγγισιν τῆς ἐπεμβάσεως τῶν ἀρχῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἅπαξ μόνον ἔγεινε χρῆσις τῆς ἐρυθρᾶς σημαίας, καὶ τοῦτο ἐν τῇ Κάμπῳ Μαρτίῳ τῶν Παρισίων, τῇ 17 Ἰουλίου 1791, κατὰ τὴν γενομένην στάσιν ἐξ αἰτίας τῆς πρὸς ἐκθρόνισιν τοῦ βασιλέως προτάσεως τῶν Ἰακωδίων. «Κάτω ἡ κόκκινη σημαία!» ὑπήρξεν ἡ κραυγὴ, δι' ἧς οἱ πατέρες τῆς νεωτέρας ἀναρχίας ἐχαίρετισαν τὴν σημαίαν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ἐρυθρὰ σημαία ἐβαπτίσθη μὲ αἷμα καὶ ἔκτοτε ἐθεωρήθη ὡς τὸ αἱματηρὸν τῆς τυραννίας σύμβολον. Τῷ 1832, κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ στρατηγοῦ Λαμάρκ, ἡ ἐμφάνισις ἰπέως μὲ ἐρυθρὰν σημαίαν ὑπῆρξε τὸ σημεῖον τῶν ὀχλαγωγίων, καθ' ἃς ἡ ἐρυθρὰ σημαία πρώτην φορὰν ἐκυμάτισεν ἀπὸ τῶν δημοκρατικῶν ὀδοφραγμάτων. Ἡ μέλαινα σημαία τῶν στασιαζόντων ἐργατῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐριστικῶς ὑπεχώρησε πρὸ τῆς ἐρυθρᾶς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1848.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἐν τινι διαλέξει, ὁ διδάσκαλος τῆς δραματικῆς τέχνης ἐνδὸς τῶν μεγάλων θεάτρων τοῦ Λονδίνου εἶπε: «Δὲν εἰξεύρω ἂν εἶμαι ὑπὲρ τῆς παραγωγῆς τῆς ψῆφου εἰς τὰς γυναῖκας, ἀλλ' εἰξεύρω ὅτι εἰς τὸ θεατρικὸν ἐπάγγελμα αἱ γυναῖκες εἶνε πολὺ εὐπλαστότεραι καὶ εὐδιδασκότεραι, πολὺ ὀξύ-

τεραι εἰς τὴν ἀντίληψιν σκηρικῆς τινος ἰδέας, τὴν ἐνθυμοῦνται ἐπὶ μακρότερον καὶ τὴν ἐκτελοῦσι δεξιώτερον τῶν ἀνδρῶν. Τοῦτο εἶνε τὸ πόρισμα τῶν παρατηρήσεών μου ἀπὸ 25 ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα. Εὐκολώτερον δύναμαι νὰ διευθύνω δέκα γυναῖκας παρὰ ἓνα ἄνδρα. Εἰς τὴν γυναῖκα δύναται τὰ ἔχη πεποίθησιν ἐν παντὶ χρόνῳ. Κατὰ τὰς πρώτας παραστάσεις οἱ ἄνδρες μοῦ φέρουν ἰδρωτὰ ἀγωνίας. Ἄλλ' εἶδετέ ποτε γυναῖκα νὰ ναυαγήσῃ εἰς τὴν πρώτην παράστασιν; Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶδα, καὶ ὅμως εἶδα τόσα καὶ τόσα ναυάγια ἀνδρῶν. Ὁνομάσατε τοῦτο νευρικὴν ἔντασιν ἢ ὅ,τι ἀγαπᾶτε, ἀλλ' ἡ γυνὴ κέκτηται τι, ὅπερ ἀναδεικνύει αὐτὴν νικητρίαν εἰς περιστάσιν, καθ' ἣν ἐννέα εἰς τοὺς δέκα ἄνδρας θά ἀποτύχουν. Δύνασθε νὰ τὴν ἀποκαλήτε τὸ ἀσθενέστερον φύλον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σκηρικῆς τούλαχιστον εἶνε τὸ ἰσχυρότερον.»

Ο ΚΥΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΗΣ

Ἀπὸ τίνος ἤρχισαν νὰ ἐγείρονται ἀμφιβολίαι ἂν οἱ κύνες, οἱ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Νέας Γῆς, κατάγονται τῶντι ἐκ τῆς φερωνύμου νήσου. Διότι ὑπάρχουσι μὲν κύνες εἰς τὴν Νέαν Γῆν, ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζουσι τούλαχιστον κατὰ τὸ ἀνάστημα πρὸς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ ἀποικιολογούμενους κύνας τῆς Νέας Γῆς. Ἄλλως τε, καθ' ἃ ἀναφέρεται, ὅταν τὸ 1622 ἀνεκαλύφθη ἡ Νέα Γῆ δὲν εὐρέθησαν ἐν αὐτῇ κύνες οὔτε ἀνθρωποί. Ἡ πιθανωτέρα λοιπὸν γνώμη θεωρεῖται, ὅτι οἱ κύνες περὶ ὧν ὁ λόγος κατάγονται ἐξ ἰσχυροῦ γένους κυνῶν εὐρωπαϊκοῦ σωζομένου ἔτι ἐν Νορβηγίᾳ. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι ἡ πρώτη ἀνακάλυψις τῆς Νέας Γῆς ἀποδίδεται εἰς τοὺς Νορβηγούς.

ΟΜΟΙΟΤΗΣ

Ἡ μήτηρ ἐπιδεικνύει εἰς φίλην τὸ νεογέννητον βρέφος:

— Καὶ πῶς σοῦ φαίνεται; τίνος μοιάζει;

— Πῶς μοῦ φαίνεται; Ὁραϊότατο, χαριτωμένο. Χωρὶς μαλλί, χωρὶς δόντια... ἀπαράλλακτος ὡς ὁ μπαμπᾶς του. Νὰ σὰς ζήση.

Ο ΚΟΚΚΟΣ

Δὲν ἦταν δὲ δάση μῖτε δὲ βουνά,
Σ' ἐρημιές καὶ μονοπάτια δὲν ἦταν στενά,
Δὲν ἦταν ἀπδόνι στὰ κλωνιά κριμμένο,
Ἡ πουλι ποῦ τον ἀέρα σκίζει καὶ λαλεῖ,
Ἦτανε τῆς χώρας ἡμερο πουλί,
Καὶ μᾶς κελαῖδοῦσε μέγα νύχτα τὸ καυμένο!

Δὲν ἐκελαῖδοῦσε μ' ἀναστεναγμοῦς,
Τὸ τραγοῦδι του δὲν εἶχε πάθια καὶ καῖμοῦς.
Ἦτανε τραγοῦδι ποῦ σὰν καλοκαίρι,
Ἐφερνε χαρὸς καὶ γέλια στὸ βαρὺ μας νοῦ,
Ἦτανε δροσάτη στάλα τούρανοῦ,
Καὶ μᾶς πότιζε τὴ χώρα ποῦ χαρὰ δὲν ἔξερε.

Δὲν ἦταν δὲ δάση μῖτε δὲ βουνά,
Σ' ἐρημιές καὶ μονοπάτια δὲν ἦταν στενά,
Μόνον μὲσ' στὴ χώρα, μὲσ' στὴν ἀγκάλιά μας,
Τὸ περὶ τὸ μαῦρο βόλι, κ' ἔπεσε βουβό,
Κ' ἔτοί τὸ πουλί μας πάει τ' ἀκριβό,
Καὶ μαζί μὲ τὴ φωνὴ του πάει καὶ ἡ χαρὰ μας